EN RYKANDE VEKE

En intressant skildring från livet å Canadas prärier av den framstående författaren och skalden

Robert Stead

(Copyrighted in all countries of the Berne Convention and in the United States of America, 1924.)

(Forts. fr. föreg. nr.)

"NEJ, VISST ICKE—ingenting som rör skolan. Men jag vill, att ni skall hjälpa mig, och för att ni skall kunna det, måste ni lita på mig. Det vill säga, ni kanske får göra något, som icke synes vara alldeles av behovet påkallat, helt enkelt emedan jag begär det, och utan förklaringar. Kan ni lita på mig så långt, fröken Frawdic?"

"På ett villkor."

"Och det är—?"

"Att ni kallar mig Annie. Det är bara barnen, som kalla mig fröken Frawdic — miss Frolic kalla de mig — i skolan, för disciplinens skull. Utanför kalla de mig gamla Annie . . . . Jag ser inte mycket ut som en nöjestillställning, gör jag Cal?"

"Nej, Annie."

"Och hur kan jag vara er till hjälp, nu då jag litar på er?"

"Det angår Reed. Ni vet förmodligen, att unge Jackson Stake har kommit hem?"

"Jag har så hört sägas, men det lär inte vara någon stor fröjd å färde."

"Ni är väl orienterad i dagens nyheter."

"I stadsbor förstån eder aldrig på att värdesätta landsortstelefonen. Nå?"

"Det är kanske bara ett infall, men jag betror honom inte, och jag vill inte, att han skall ha någonting med Reed att göra."

"Jag förstår. Men hurs kan jag vara till någon hjälp?"

"Han arbetar icke; han driver hela dagen, som ni vet, och jag var rädd att han kunde taga vägen förbi skolhuset och vilja ha Reed med sig hem. I så fall så låt honom icke göra det. Det var det jag ville er. Och jag vill icke, att ni säger någonting härom till någon."

De hade så småningom flyttat sig genom det dammiga skolrummet och stodo nu i dörröppningen, där eftermiddagens varma fläktar vidrörde Annies hår och det väna solskenet glattade till fårorna kring hennes ögon. De stodo mitt emot varandra, lutade mot dörrposterna, och Annies ostyriga tå begynte åter rita figurer i dammet.

"Om han vill taga gossen, hur kan jag förhindra det?"

"Gå hem med honom ni också, eller tag Reed med till ert logi, så skall jag hämta honom senare."

"Gott och väl, Cal," sade hon enkelt.

"Tack skall ni ha, Annie." Han uträckte sin hand och fattade hennes i en varm, ömsesidig handtryckning.

I samma ögonblick passerade Jackson Stake d. y., på väg hem efter en dags goferjakt, på landsvägen förbi skolhuset. Då de råkade blicka ut, fingo de till sin överraskning se, att han nyfiket betraktade dem. Han nickade, vidrörde hatten och gick vidare.

SJUTTONDE KAPITLET

FÖLJANDE morgon vaknade Cal med en känsla av blod på sina händer. Han vaknade mycket tidigt och nästan omedveten om tid och ort. Den gula sommarsolen var ännu icke synlig, blott en matt grå dimma avsatte ladufönstret mot den kolsvarta väggen.

Hans sömn hade varit orolig. Ett virrvarr av sällsamma tankefoster hade tumlat om i hans hjärna. Så hade han plötsligen vaknat med en förnimmelse av blod på sina händer. Han räckte sina utsträckta fingrar över sig i den tidiga morgongryningen, medan svetten pärlade på hans panna och hans kropp blev kall och duven. Han kunde ingenting urskilja — intet utom en förnimmelse av blod. Då han riktade blicken inom sig, fann han ett dunkelt intryck av att någonstädes i sitt liv — eller möjligen i en föregående inkarnation, tid och ort helt obestämda — hade han dödat en människa. Han hade dödat en människa, men ingen hade misstänkt honom. Hemligheten hade väl bevarats utom för blodet på hans händer. . . . . Det var Jackson Stake!

Om några ögonblick var han fullt vaken. Han satt upprätt; hans uppspärrade ögon sökte uppfånga en skymt av mening i det omgivande mörkret. Reed! Han famlade vilt mot gossens sida av sängen; han fann den lilla skepnaden hoprullad i barnslig sömn. Han lade örat intill gossens bröst. Hjärtats slag voro regelbundna, lungorna ut- och inandades, huden kändes varm.

"Tag mod till dig, Cal," uppmanade han sig själv. "Är du sådan på förhand, vad skall du bli efteråt?"

Den klibbiga förnimmelsen fortfor i hans inbillning. "Otäcka vara! Otäcka vara att ha på sina fingrar livet igenom! Ingen som vet utom en själv. Åren i ända, och ingen, som vet, men alltid vet man själv! Klibbiga fingrar!"

Så bruttades han med det oundvikliga, tills morgonsolen åter sken in genom fönstret i ändan av hans lilla kammare. Då steg han upp, tvättade sitt ansikte med kallt vatten och fortgick med sitt arbete som vanligt.

Han väckte Reed tidigt, och de gingo ut på åkern i sällskap såsom dagen förut. Då de lämnade gårdsplanen, följande de fyra stora hästarnas skramlande dragkättingar, kände han, att Jackson Stake följde dem med sina blickar — att Jackson förstod. Vetskapen därom ökade hans oro för Reed, och han beslöt att delvis göra gossen till sin förtrogne.

"Hur tycker du om unge herr Stake, Reed?" frågade han.

"Bra nog."

"Talar han någonsin till dig?"

"Inte mycket. Lite grann i går kväll, när du sysslade med hästarna."

"Vad talade han om?"

"Å, ingenting vidare. Han frågade, om du ofta kom för att träffa mig vid skolhuset."

"Så, gjorde han det? Någonting annat?"

"Lovade att taga mig och Trixie — Trixie och jag — och mig — mig är rätt, är det inte, pappa X?— på goferjakt nästa lördag."

"Jag vill inte, att du skall tala med honom, Reed, eller ha någonting med honom att göra. Och om han frågar efter dig vid skolan, så gå inte med honom hem. Gå hem med fröken Frawdic, så skall jag hämta dig efteråt. Kommer du ihåg det?"

"Ja, pappa X . . . . men jag vill gärna jaga gofrar."

"Det skall du få, men icke med honom." Cal var glad över att gossen icke kunde märka bitterheten i hans ord.

Han såg till, att gossen lyckligen nådde skolhuset, därpå fortfor han att plöja. Men under det att vändskivorna smulade den luckra jorden från ena ändan av åkern till den andra och ogräs- och tistelsnåren vacklade och föllo under honom likt lederna av en krigshär, som sopas av den ena skottsalvan efter den andra, genomgick han i tankarna en tilldragelse, som nu var endast trettiosex timmar avlägsen. Han hade definitivt beslutat sig för fredag kväll. Han hade övervägt varenda möjlighet, tagit mått och steg mot varje överrumpling. Under gårdagen hade han uppgjort med sitt eget samvete.

"Du skall icke dräpa," hade samvetet inpräglat i hans själ.

"Men detta sker till skydd för ett barns liv. Vi döda för att försvara våra barn, våra älskade, vårt land. För övrigt förtjänar han det."

"Hämnden är min," fortfor rösten.

"Och jag är dess verktyg," parerade han. "Ack, jag skulle giva en värld för att slippa undan, men det gives ingen annan utväg. Reed är icke i säkerhet, så länge Jackson Stake lever."

"Giv honom pengar," läspade en ny röst, en listig, förförisk röst i hans öra.

"Det vore att muta hans broftslighet och feghet. Det gör jag icke. Det vore att medgiva hans makt över mig. Jag medgiver den icke."

Därmed hade rösterna tystnat. Men denna morgon kom en ny röst och pockade på att bliva hörd vid hans hjärta. "Gör det icke, Cal; gör det icke," ropade den, med blandad bön och hot. "Tänk på dina händer, Tänk därpå genom hela livet, varje morgon. Ingen som vet utom dig. Du skall aldrig våga nämna det; det blir ett svalg mellan dig och varje annan skapad varelse. Till kroppen kan du blanda dig i umgängeslivet, men till själen blir du biltog. Du får bära det hela livet igenom ettrande inom dig — kan aldrig skaffa dig någon lindring genom att nämna det till en enda levande själ. Till och med från Minnie — från Minnie framför allt — måste du gömma din hemlighet, sluta det i ditt hjärta för evigt, alltid under fruktan, att ett tanklöst ord kunde röja den. Tänk dig, Cal! Ett mumlat ord, medan du sover, ett yrande under en sjukdom, och Minnie vet, att hennes broders blod besudlar dina händer. Det kommer att skilja dig från henne som en vägg; en vägg, som hon icke ser, men som fängslar och förbittrar henne. När hennes kärlek till dig är förkolnad, skall du vara ur stånd att förklara, att återuppväcka den medels en enda viskning av tillförsikt och bekännelse. Du blir nödsakad att döljа det för dina barn. Du kommer att betrakta dem i deras sängar, och den förskräckliga vetskapen skall klösa ditt hjärta som med vilddjursklor. Gör det icke! Det kommer att förpesta din tillvaro, att sätta Kains märke på dig—"

Han gav sig till att uttänka ett sätt att få Jackson att "försvinna," och lättheten därav nästan slog honom med häpnad. För första gången kom han underfund med, att han inom sig hade gryet till en förstklassig brottsling. Det var en ny tanke, och i sin upphetsning och rådlöshet dröjde han en stund för att underhålla sig därmed. Voro då alla människor i besittning av en brottslig instinkt, betvingad endast av lyckliga omgivningar och civilisationens bud? Om en så fredsälskande man som han kunde laga en så mörk fallgrop för sitt offer, hur är det då beskaffat med alla människor? Var brottslighet människans naturtillstånd? Här var åter material för en artikelserie.

Tanken på en artikelserie återförde i en hast den bild, han burit i sitt inre för mindre än tjugufyra timmar sedan—nu skymd av världsspillrorna—av en hydda på sjöstranden och en skrivmaskin, som knäppte i skuggan av ett vänligt bomullsträd, och Minnies röst, då hon sjöng nere på sandgången. Sedan kvällen förut hade han tänkt icke så mycket på Minnie som fast mer på Reed och unge Jackson. Minnie hade aldrig varit borta ur hans tankars bakgrund, men sorgespelets huvudpersonligheter hade upptagit skådebanans mitt. Nu veko de undan, och Minnie intog deras plats. Hennes kyss hade som nogast kallnat på hans läppar, och hans unga kärleks pulsslag, dämpat för ögonblicket av en plötslig fasa, hoppade åter likt en fullblodshäst under piskan . . . .

Han måste uppgiva Minnie, så framt han icke undanrödde — såframt icke Jackson Stake försvunne. Med detta försvinnande kunde hela den gamla drömmen förverkligas. Blott han visste, och hemligheten i hans bröst skulle vara tryggad för alltid. Reed skulle växa upp fläckfri, och deras egna barn likaså, för att bli nyttiga medlemmar i samhället. Var livet av en atom besmittat socialt vrakgods värd den drömmens förstörelse — i synnerhet då den drömmen så lätt kunde räddas för verkligheten?

Ty en plan hade plötsligen utvecklat sig i Cals hjärna. Den var olycksbådande i sin enkelhet och effektivitet och syntes hava tagit gestalt självmant. Cal var icke medveten om att hava utarbetat den; den hade kommit till honom — någonstädes ifrån. Den tillskickades honom i detta hans trängmål såsom en enda utväg. Till en början höll den honom hypnotiserad i ett slags fasa liksom någonting hiskeligt med omslag, som är för hemskt att avslöjas. Men så småningom vågade han sig närmare; han dristade sig till att vidröra det, att avtaga först ett omslag, sedan ett annat. Det hiskeliga föremålet gjorde intet motstånd; det var medgörligt, det fogade sig efter hans önskningar. Plagg efter plagg, klädesfäll efter klädesfäll . . . Så där ja! Nu stod det framför honom i bara mässingen! Han fattade däri med en lusta, som var djävulsk och hemsk.

NÄRMARE bekantskap gjorde föremålet mindre avskyväckande, och han lugnade sig nog för att skärskåda det utan lidelse. Det var icke något älsklingsföremål för honom, denna sällsamma tankeskapelse, som plötsligen slutit honom i sin famn; det var en nyttighetsskapelse — för ögonblickets bruk endast. Så här såg den ut:

Han skulle inbjuda unge Jackson att gå med på fiske. Det fanns en gammal båt på stranden; den skulle duga för ett sådant ändamål. Lyckligtvis var det ingen öppen misshållighet dem emellan; ingen visste något; ingen skulle finna det anmärkningsvärt, att de gingo till sjön på fiske någon kväll efter dagens arbete. Jackson komme icke att säga nej; Cal kunde förebära, att det skulle giva dem lägligt tillfälle att utan avbrott avhandla saker, vari de voro ömsesidigt intresserade. Få båtar hade sitt tillhåll på den delen av sjön, och det fanns föga fara för att bliva upptäckt. Då — under det att Jackson kastade sig framåt för att fånga en fisk, som höll på att krångla sig lös från linan, stjälpte han båten överända! Han måtte hava trasslat in sig i vassen på bottnen av den grunda insjön, ty fastän Cal dök gång på gång, kunde han icke påträffa honom. Det finge duga till förklaring. I verkligheten skulle han vräka honom ur båten och utan vidare ro ifrån honom, gäckande hans bönerop med plattheter om överträdarens väg och om att det är en lång väg, som ej har någon återvändo. Jackson torde vara en god simmare, men instinktmässigt komme han att följa båten, och Cal kunde trötta ut honom. Ifall han vände sig och simmade mot land — nåja, en åra kan ju begagnas till annat än att framdriva en båt. Sedan — en doppning i sjön för att blöta kläderna, och vem skulle ifrågasätta sanningen av hans uppgifter?

Det var rysligt, och han bävade, när han tänkte därpå, men det var den enda utvägen, enda vägen till säkerhet — ett gagnlöst liv tillsatt, för att rädda liv, som kunde bli nyttiga — ett olyckligt liv ändat, på det att liv, som voro lyckliga, skulle få förbli lyckliga. Det var den enda utvägen. Och även om det skulle bli brottning av och båda gå till bottnen samtidigt, så var Cal villig att betala det priset. Vem kunde tillägga honom annat än de högsta motiv? . . .

Under tiden måste han träffa Annie Frawdic. Han kunde ju icke göra några förklaringar, men han visste, att Annie skulle ställa sig hans ord till efterrättelse, ifall han varnade henne emot något intresse, som Jackson kunde ådagalägga för Reed. Han måste träffa henne genast.

Under eftermiddagen plöjde han såsom en drömmande, för vilken tid och rum blivit meningslösa termer, men klockan en kvart till fyra vaknade han, band hästarna vid stäketet vid åkerns bortre ända och gick med raska steg i riktning mot skolhuset. Han anlände dit just som den lilla byggnaden lät de innevarande strömma ut för dagen.

Somliga av barnen, där de huller om buller rusade ur skolhuset, igenkände Cal och samlades i närheten, undrande, vad som kunde ligga till grund för detta besök av Reeds "pappa." Ingen förklaring, som Reed varit i stånd att giva angående sin släktskap till "pappa X," hade lämnat någon klarare uppfattning hos hans skolkamrater, än att Cal måste vara hans far.

"Vem är din far då, om inte han är?" frågade en kvesig pojke om tolv eller tretton år, en ledare för de sedlighetskorståg, som tid efter annan igångsattes mot Freddie Frain, vars härkomst på fädernet ansågs vara inhöljd i ett visst dunkel.

"Han är min pappa X," påstod Reed som vanligt.

"Det betyder ju detsamma," förklarade hans utfrågare krigslystet.

Reed upptäckte, att denna slutsats tycktes bestämma hans ställning i samhället, och han fann sig däri såsom den lättaste utvägen ur en svårighet. Uppgiften att identifiera sin far tycktes mera förvirrande till och med än "sju-gånger" multiplikationstabellen, och han gladdes över att hava sluppit därifrån.

"Hallå, Cal," sade en av de modigare gossarna. "Vad vill du?"

"Hälsa på miss Frolic," var den förmodan, som läspande uttalades av en fräkning fröken med fingret mellan tänderna. Hon vred sig som en metmask inför Cals roade blickar.

"Det slår in," sade Cal skrattande, i det han gick mot dörren. "Gå inte bort, Reed," ropade han, "vi skola gå hem i sällskap."

ANNIE FRAWDIC stod med ryggen mot dörren och strök från svarta tavlan märkena efter dagens arbete och undervisning. Omkring hennes huvud hängde ett moln av kritdamm, från vilket partiklar avsatte sig likt silver på hennes hår, vilket redan begynt att visa tecken till grått på eget konto. Cal iakttog det billiga klädeslivet, som hotade att gå sönder just ovanför livbandet på ryggen; kjolen, en gång vacker nog, men skröplig och utan fason på grund av mycken slitning och många tvättningar; de slanka strumporna, av vilka en skymt syntes, slankare till och med än fröken Frawdic var hågad att föreställa sig; de slamsiga skorna med hälarna snedslitna på landsvägen och skolhusgolvet, samt någonting i det hela gjorde plötsligt intrycket av någonting ytterst patetiskt på honom. Han hade lett för sig själv åt Annie Frawdics omisskännelige giftasförsök, men nu flög leendet sin kos och lämnade honom tom och en smula skamsen. Det var ett sorgespel—den oefterträddas tysta sorgespel—åter ett ämne för en artikelserie—

Detta försatte honom på jorden igen, men i det han dunsade ned, kastade han en undrande blick in i sitt eget väsen, så svagt, så benäget för att flyga åstad på varje den ostadiga inbillningens moln. Säkert var det ärende, i vilket han nu kom, allvarsamt nog för att göra anspråk på hela hans uppmärksamhet.

"God eftermiddag, fröken Frawdic!"

Hon studsade och vände sig om och släppte i den första överraskningen raderaren på golvet.

"Nej se god eftermiddag, herr Beach! . . . . Man blir nervös av undervisningen mot slutet av skolterminen," tillade hon, i det hon böjde sig ned för att upptaga raderaren. Gudskelov slutar jag om fredag. Så komma sommarferierna." Därpå tillade hon med en skämtsam utmaning: "Jag hoppas, att ni icke kommer med några klagomål."

"Varför skulle jag komma med klagomål?"

"När föräldrar besöka skolan, är det alltid emedan de komma med klagomål. Ifall ni icke kommit med klagomål, så skall jag veta, mer än någonsin, vilken utomordentlig människa ni är."

Han fiskade, det visste han, men han kunde icke mosta frågan: "Är jag då så utomordentlig?"

"Riktigt utomordentlig. Detsamma är gossen Reed. Halvvägs genom multiplikationstabellerna allaredan. Jag misstänker, att han blivit duktigt skolad hemma."

Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKÅVSÅR, LAM RYGG, ETC.

Få det äkta PRIS 35c överallt.

ORDET FRITT.

(Forts. fr. sid. 3.)

jag vill ha något, som ersätter Siljansdalen. Där var så vackert, så jag kan inte säga, om jag funnit ersättningen härute — det är ju många förhållanden, som kunna göra det svårt att avgöra, men det vill jag säga, att det är en storslagen och överväldigande natur härute vid Pacific. Det hjälper mig att inte längta hem till Sverige eller så, fast det är jul, visst inte, kanske vilar längtan innerst, men den lämnar mig i fred. Dyra, höga Nord! Julen är en höglid, då folk har för sed att träffa sina närmaste. Men nu är jag så långt, långt borta. Jag får stanna här, får vara nöjd med att se detta nya land, glömma och njuta av denna nya omgivning under julfirandets tid. Jag har sett affärslivet i staden, skyltning, annonsering o. s. v., tala om julens fäst, det innebär för mig nyhetens intresse, men vad som griper mig mest, fyller ut ensamheten, är dock inte detta myllrande stadsliv, men den nya betagande omgivningen, en natur, som på samma gång lugnar och inger längtan, hopp och strävan.

Det är arbetslöshet i staden. Man har nog sagt, att det blir bättre 1925, men så blir det inte just på årets första veckodag, tyvärr, kanske i mars. Jag har blivit så tvivlande att tro. Sistlidna vecka var B. C. Government så frikostigt, att alla behövande, som passade tillfället, fingo en meal ticket på $2 och t. o. m. check på bostad att sova. Staden såg gladare ut på en gång för hundratal; man såg efteråt en brokig samling män ur alla åldrar äta en smaklig måltid på respektive kaféer i staden.

I'm feeling rather alone. I was just looking at my left vest pocket, but my watch was not there, and so I have no money — too bad!

God jul o. gott nytt år tillönskas av

Anders.

Var finnes vägen till allmän folknykterhet?

Speciellt för S. C. T. av HÄRJEDALS LASSE.

De som tycka, att rusdryckerna äro den största gudagåva, folket någonsin fått, fråga naturligtvis inte efter vägen till allmän folknykterhet. De vilja nog hellre ha reda på vägen dit, där rusdryckerna finnas. Ovanstående fråga är således inte avsedd för dem. Men det finnes även de, som avsky brännvinet liksom "Brånasmeden," när han sjunger sin bekanta visa om "fan och brännvinet." De som äro fallna för att reflektera över huruvida det verkligen finnes någon väg till allmän folknykterhet, torde kanske också vara intresserade i att reflektera över mitt inlägg i denna fråga.

Vägen till allmän folknykterhet måste börja med de unga. Men de äldre måste taga första steget. De måste gå före med gott exempel. Men de borde inte glömma, att de unga måste få roa sig. De unga kunna inte sitta som gamla gubbar och gummor och gräma sig över tidens ondska. Att de unga vilja leka och roa sig, är ju helt naturligt och skadar dom inte. Men om det är så illa ställt, att de måste dricka rusdrycker för att kunna roa sig, så är detta naturvidrigt och visar, att de äro vilseledda och okunniga om naturens lagar och inte veta, vad sann livsglädje är. Den livsglädje, som framtrollas medelst rusdrycker, är en förfalskad glädje, vilken förstör den naturliga livsglädjen. Men om ungdomen super, vems fel är det? De äldre äro ungdomens förelöpare, och de unga göra, vad de se de äldre göra. Såsom en illustration på hur ungdomen kommer in på dryckenskapens väg, vill jag draga fram en betecknande händelse ur verkligheten.

Per Larson i Härjedalen var hågad på brännvin. En söndag voro några av byns pojkar hos Per Larson. Pojkarna hade brännvin och kalaserade och söpo, och Per Larson fick några bastanta supar. Per Larson hade också en pojke i konfirmationsåldern, som gick och läste för prästen. Läspojken ville gärna visa sig vara karl och ville vara med och supa, men de andra pojkarna ville inte ge honom någon sup, och själv hade pojken inte något brännvin. Men då bad Per Larson för pojken och sade till de andra pojkarna: "Kära hjärtandes, ge pojken en sup, för ni får då säkert igen en sup av honom, sedan han gått och läst och blivit konfirmerad." Och då fick läspojken supa brännvin i lag med pojkarna, och gubben tackade och tyckte det var bra.

På tal om nykterhetsföreningar och absolut nykterhet så får man ofta höra det påståendet, att det tjänar ingenting till att bilda nykterhetsföreningar, ty de som vilja bli absolutister kunna väl bliva detta ändå utan att låta klavbinda sig i en nykterhetsförening, och att det är bevis på dålig karaktär att inte kunna vara nykter utan att gå i en nykterhetsförening o. s. v. Men jag undrar just, hur många av den uppväxande ungdomen kommer på den idén att vilja bli absolutister på platser, där det inte bedrives någon som helst nykterhetsverksamhet. Genom nykterhetsverksamhet kunna folk komma på den idén att vilja bli absolutister. Och den som verkligen menar allvar med att vilja vara absolutist, kan knappast känna sig klavbunden i en nykterhetsförening. Och vad karaktär beträffar, så är det helst sådana, som ha karaktär, vilka borde vara med i en nykterhetsförening, ty en förening utan karaktärsfasta medlemmar blir bara en bubbla, som faller ihop som en pannkaka vid den första brännvinsbjudningens pockande påfrestning. Om det finnes några personer i varje samhälle, som av hela sin själ verkligen önska se den uppväxande ungdomen nykter, så borde dessa ha karaktär nog att kunna bilda en nykterhetsförening. Att beskärma sig över att ungdomen super men ingenting vilja göra för nykterhetens befrämjande, är minst sagt inkonsekvent. De flesta av dem, som kommit hit från de skandinaviska länderna, ha nog reda på vad en nykterhetsorganisation är. Men ändå torde det finnas barn födda av skandinaviska föräldrar här i landet, som inte fått någon upplysning om, att det finnes något, som kallas nykterhetsorganisation. I Sverige finnas ju flera nykterhetsorganisationer, såsom Blå bandet, nykterhetsorden Verdandi och goodtemplarorden. I. O. G. T. stiftades i Förenta Staterna år 1851 och spriddes sedan över hela den civiliserade världen. I Norge infördes orden år 1877, och i Sverige infördes den år 1879. Och här i Canada finnes en skandinavisk goodtemplarorden. Rusdrycksintressena äro angelägna om att allmänheten skall omhulda och bevara supseden, och allmänheten synes inte ha så särdeles mycket emot att gynna rusdrycksintressena. Men den tiden torde kanske komma, att föräldrarna inte vilja stå likgiltiga och låta rusdryckshäxan hugga sina giftiga klor i den uppväxande ungdomen. Det torde kanske finnas några personer här och där i samhällena, som skulle vilja organisera sig för nykterhetens befrämjande men inte veta, huru de skola bära sig åt för att bilda en goodtemplarloge. Men om de inte kunna komma sig för med att bilda en goodtemplarloge, så kunna de helt enkelt bilda ett nykterhetssällskap och komma överens om att icke tillverka, köpa, sälja, nyttja eller tillhandahålla några rusgivande drycker och undvika att taga någon som helst befattning med sådana drycker och motarbeta deras bruk i samhället. Om det bleve sådana nykterhetssällskap i varje samhälle, och den uppväxande ungdomen bleve medlemmar i dessa nykterhetssällskap, så skulle detta vara vägen till allmän folknykterhet.

— —

Vi vilja på det kraftigaste understryka, vad författaren här säger, ty ingen nation kan gå framåt utan folknykterhet. Samtidigt vilja vi tacka författaren för detta och andra värdefulla bidrag, som han tid efter annan sänt till oss. Välkommen tillbaka igen!—Red.

Prof. N. Mileff, som nyligen utsetts till bulgarisk ambassadör i U.S., mördades den 13 febr. i Sofia, Bulgarien.

En väldig storm för häromdagen över norra California samt anställde skador till ett värde av c:a $1,000,000.

Advokaten Warren J. Lincoln i Aurora, Ill., som mördat sin maka och sin svåger för mer än ett år sedan, blev f. v. dömd till livstids fängelse.

Edward Ostrander i New York, som dricker 12 koppar kaffe varje veckodag och 4 om söndagarna, eller 7,764 om året, har av handelsminister Hoover bett att få titeln som världsmästare i kaffedrickning. Enligt departementets uträkning är kaffekonsumeringen i U. S. 500 koppar kaffe årligen per capita.

Hallå Gossar och Flickor!

Önskar Ni brevväxla med skandinaviska flickor och gossar, så bliv medlem i den Skandinaviska Korrespondensklubben.

Insänd Eder adress så erhåller ni hundratals addresser som önska brevväxla med Eder.

ADR. BOX 645
EDMONTON, ALTA.

GARVING.

Kreaturshudar garvade till sel-läder, "Chrome" sulläder, mjukläder samt alla slags läder för skotillverkning.

Ko- och hästhudar beredda till pälsar och fotsackar.

Skriv efter vår prislista och fraktsedlar.

McKinley Leather Co.
CAMROSE, ALTA.

HUS AV STAMPAD JORD

Svenska läroboken $2.00. — Den engelska (större) $3.00.
Adressera:
KARL J. ELLINGTON,
Port Angeles, Wash.

FÖRSÄKRING MOT TORKA

För fullständiga upplysningar insänd edert namn och adress till
FARMER JONES HARVESTER CO., LTD.
407-8 Royal Bank Bldg., Winnipeg, Man.

JAG ÖNSKÅR SÄLJA

mina 10 acres petroleumland nära Empire Oil Co., oljebrunn utanför Rio Grande City, Texas. Nytt oljefält har nyss öppnats där. Jag betalade $210 för mitt land för fyra månader sedan, innan jag flyttade därifrån till Boston. Jag önskar resa hem på besök med Drottningholm den 4 April och jag behöver $178 för biljetten fram och tillbaka. Är villig sälja landet och giva clear titledeed till detsamma för $178. För att visa att jag menar allvar och har ett värdefullt land är jag villig sända köpebrevet för undersökning innan någon betalning göres.

KARL JOHANSON
C/o Mr. H. ABRAMS,
137 Harrison Ave., Boston, Mass.

Farmar till Salu

UPPODLAD kvart, 2½ mil från Young, Sask. Gott hus, 100 acres kultiverat. Pris $3,200 på lätta villkor. Vill taga hästar i delvis betalning.

OUPPODLAD sektion 3½ mil från Wadena, Sask. Inhägnat, pris $20 per acre eller utarrendering. För fullständiga upplysningar tillskriv

T. L. LLOYD
Land, Loans, Insurance, Notary Public.
Govan, Sask.
Var snäll och skriv på engelska.

SJUKA OCH FRISKA

Antligen kan man få lära, huru

Naturen helbrägdagör

för ett pris, som alla kunna betala. För närmare upplysningar BESÖK eller tillskriv I DAG.

MRS. P. L. HILLAND
Tredje huset söder om baptistkyrkan.
CAMROSE, ALBERTA.

Just upptäckt North's Asthma Relief

MISSLYCKAS ALDRIG.

Första dos ger lindring. Bra mot luftrörskatarr, hosta, lungsot och höfeber.

50 cents pr. ask, förskottsbetald.

MRS. E. NORTH,
Box 452, Indian Head, Sask.

Varför lida av eksem när

Nightingale eksem- och hudåkommemedicin ger er omedelbar lindring. Skadar ej det mest delikata skinn.

50 cents pr. ask, förskottsbetald.

MRS. E. NORTH,
Box 452, Indian Head, Sask.

Fruktfarm till Salu.

En god 5 acres fruktfarm i B. C., belägen inom stadsområdet i framåtgående gruvsamhälle.

Fyra mil till nästa stad med en stor arbetarebefolkning.

Högsta priser erhållas för alla produkter.

Hönsskötsel är en god kombination.

Ett stort och rymligt boningshus med källare, 5 rum i första våningen samt 3 rum uppstairs. Ladugård, hönshus samt redskapshus.

Farmen för närvarande utränätad men kan av köpare tillträdas nu i vår efter 30 dagars uppsägning.

Säljes på grund av sjukdom inom familjen.

För pris och villkor tillskriv ägaren.

S. O. Palmqvist

Adress:
TALACHE IDAHO, U. S. A.